

Kun støvle med fod var tilbage

Per-Olof Johansson

Carlo Nicolodi:
Fra Karlis til Carlo. Erindringernes tid.
Forlaget Ravnerock 2011.
96 sider, kr. 150,-

Boghandlerne har butikken fyldt med kendissernes erindringer. Vi kender i forvejen deres historie i store træk, vi har fulgt dem i interviews i aviser og blade, hørt dem i radio, set dem på TV.

Carlo Nicolodi kender vi ikke, men han har en vigtig historie at fortælle os langt fra kendisland.

Man siger, at alle kan skrive en bog, nemlig bogen om deres eget liv.

Det er muligvis rigtigt, og i hvert fald er det vigtigt for os alle at fortælle videre i et eller andet omfang, bliver det så kun for familien.

Men først og fremmest kan en nedskrivning have betydning for os selv - og det er Nicolodis udgangspunkt efter en blodprop.

Så er de blot heldigt for os, at det er blevet til en beretning af almen interesse. Han fødes i Italien 1940 af en lettisk mor og med italiensk far.

Faderen ender i koncentrationslejr, men overlever, moderen og han selv kommer under krigen til Letland, hvor han bor i den tidligste barndom for så sammen med sin mor at vende tilbage til Italien i 1953. Bogens titel afspejler denne rejse – for Karlis hedder han i Letland og Carlo i Italien.

For mig betyder det under læsningen en del, at vi er næsten jævnaldrende. Kontrasten til min egen opvækst er så slående. Ja vi voksede op under krigen, men i Danmark var krigen for de fleste børn nærmest kun en

stemning uden de store konsekvenser. For Karlis var det krig med næsten uforståelige konsekvenser. Og alligevel er barndom barndom, børnene pansrer sig, så han bagefter næsten ikke kan forstå det. Han kalder det ”sin sorgløse barndom”! Og det skønt:” Jeg kan huske at min mor sagde: Det vigtigste er, at vi stadig er i live. Det betyder ikke så meget, at huset ligger i ruiner.”

Sammen med sin bedstemor går han i skoven for at plukke bær – hvad han ikke bryder sig om. På vejen taler de med en bonde, som pløjer. Lidt efter må de kaste sig på jorden ved en kraftig eksplosion og de vender hjem ad. Da de passerer stedet, hvor de mødte bonden er kun hans støvle med fod tilbage af ham. ”Min dag var reddet! Jeg kunne stadig nå at foretage mig noget mere interessant sammen med mine venner. Man kan sige at døden var blevet en naturlig del af dagligdagen, nærmest ligesom gøgens kukken i skoven. Der skulle gå mange år, før folk igen vænnede sig til freden og en tilværelse, hvor en mere human opfattelse af livet var normen.”

Oversætterne Natalie og Per Nielsen har tilføjet forklarende noter om steder og begivenheder, men læsningen af Carlos erindrede episoder stryger sådan af sted, at man knapt får tid til den slags – man må straks videre: Hvad skete der så?

Skulle læseren få lyst til nærmere studie den baltiske nabo Letland er den forsynet med længere litteraturliste.

